

[Aage Fogh.]

ikke kan sige om alle de lovforslag, vi i tidens løb har behandlet her i tinget.

Da vi i de to foregående samlinger har haft beværterloven til første behandling, da vi har haft den til en meget grundig udvalgsbehandling i sidste samling, og da endvidere den højtærede handelsminister i stor udstrækning har taget hensyn til de synspunkter, der er gjort gældende under udvalgsbehandlingen, og indføjet dem i det nu foreliggende lovforslag, er der ingen grund til for mig at opholde mig meget ved lovforslaget. Jeg vil blot sige, at i det store og hele kan jeg tiltræde det.

Jeg har dog den bemærkning at gøre til den højtærede minister, at jeg ikke er ganske sikker på, at det vil være rigtigt at indføre det, der blev omtalt som kædebeværtninger. Jeg er enig med den højtærede minister i, at hvis betingelsen for at skaffe billig mad til folk i almindelighed er, at der oprettes sådanne kædebeværtninger, må vi tage det hensyn til befolkningen, men der foreligger ikke for mig tilstrækkeligt bevis for, at den billige mad kun kan skaffes gennem kædebeværtninger. Jeg ønsker derfor dette spørgsmål meget grundigt undersøgt i det kommende udvalg. Jeg tror, det er et problem, vi kan forhandle os til rette om.

Jeg vil gerne berøre endnu et spørgsmål. Det er ganske vist ikke af stor betydning, men det er dog vistnok nødvendigt at understrege det. Der skete det i fjor, så vidt jeg ved, at en afholdsbeværter ovre på Djursland havde fundet ud af, at når han serverede afholdsøl som fadøl, drak folk det med begejstring. Han fik derfor en forholdsvis stor omsætning, men han blev tiltalt og dømt både ved underretten og ved landsretten, fordi han havde omgået beværterloven. Afholdsøl måtte ikke sælges fra fad, men skulle sælges på flasker, og disse flasker skulle være tydeligt mærket, så ingen kunne tage fejl af, hvad det var, de drak. Se, det synes jeg er en uheldig bestemmelse, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om jeg må forstå den ændring, der er foreslået i § 33, sådan, at dens gennemførelse skulle gøre det mere tilladeligt, at afholdsøl også sælges som fadøl. Da det altså i praksis har vist sig, at visse folk foretrækker fadøl i så stor en

udstrækning, at de gerne drikker afholdsøl i den form, må vi selvfølgelig medtage en sådan ændring.

Jeg vil dernæst udtale min tilfredshed med de ændringer, der er foreslået vedrørende marketenderierne, men jeg vil gerne føje til, at de vanskeligheder, vi har i forbindelse hermed, jo ikke skyldes beværterloven, men afgiftsloven. Det er derfra, vanskelighederne stammer, og ved behandlingen af lovforslaget om afgift af spiritus, vin og øl om et øjeblik skal jeg vende tilbage til nogle af disse ting. Jeg vil dog gerne sige, at når der i § 28 er optaget en række bestemmelser vedrørende handelen med øl og spiritus og det dér foreskrives, at der ikke må drikkes i brugsforeninger, i baglokaler, og jeg ved ikke hvad, så er det altså smugkroerne, den højtærede handelsminister her lovgiver om. Men jeg tør nok svagt antyde, at det ikke med disse bestemmelser er lykkedes at komme smugkroerne til livs. Smugdrikkeri er efter mit skøn den skadeligste form for spiritusnydelse, vi har, og der er ingen som helst tvivl om, at vanskelighederne skyldes beskatningsformen. Det ville derfor være naturligt at behandle de to lovforslag under ét, og jeg vil gerne foreslå, at de henvises til samme udvalg, da de hører så nøje sammen.

Jeg kan sige både for mit eget og for mit partis vedkommende, at vi er villige til at gå langt med hensyn til skærpelse af beværterloven, til at stille krav til beværterens ansvarlighed og beskænkning af unge, beskænkning af berusede personer, vedligeholdelse af lokaler og mange andre ting, men så må man til gengæld også give beværterne rimelige forhold at arbejde under og indrette sine afgiftslove derefter. Jeg tror altså, at man ved at behandle de to lovforslag under ét og afstemme dem efter hinanden ville kunne få langt bedre vilkår for vore offentlige beværtninger og offentlige mødelokaler end dem, vi har i dag, og jeg kan erklære mig ganske enig med den præst, der ovre i Ringkøbing for nogen tid siden sagde, at en god kro kan have stor betydning for en egns befolkning. Gennem 35 års virksomhed som taler ved både faglige og politiske møder har jeg erfaring for, at det meget ofte er langt bedre og sundere at komme til møde i